

Voorganger: Bert de Wit

Schriftlezing: Johannes 2:1-12

Gemeente van onze Heer Jezus Christus – waar U ook bent,

Ja, dat was me wat in Kana in Galilea. Daar dreigde een bruiloftsfeest in het water te vallen.

Want de wijn was op, terwijl de gasten nog niet van plan waren naar huis te gaan.

Daar zit je dan als bruidspaar. Wat moet je doen?

Je weet dat er nog jaren over nagepraat zal worden: 'Bij hun bruiloft kwamen ze al om tien uur met de oprotkoffie!' Slechter begin van je huwelijk kun je je niet voorstellen.

Hoewel dat sinds het begin van de pandemie best voorstelbaar is. Hoeveel bruiloften zijn er sindsdien niet uitgesteld, of afgeblazen? Je mocht wel trouwen, maar alleen in kleine kring. Of je mocht niet zingen in de kerk. Terwijl je een trouwdag toch groots wilt vieren. Liefst met zoveel mogelijk mensen er bij. En met vrolijkheid en gezang.

Als dat niet kan, dan heb je geen feest. Als de wijn op is, dan is het feest voorbij.

Je merkte wel, toen corona na een jaar nóg niet voorbij was, dat het veranderde. Steeds meer stellen zeiden: 'Nu gaat het gewoon door!' 'Ook al hebben we te maken met beperkende maatregelen en kunnen we niet zo groot uitpakken als we zouden willen – het feest gaat door: we gaan trouwen!'

Door de pandemie kregen ze een andere kijk hun huwelijksfeest. Ja, je wilt graag alles en iedereen – maar waar gaat het nu eigenlijk om? Wat wil je het liefst? Je wilt vieren dat je elkaar liefhebt en samen door het leven gaat. Moet dat per se met een groot feest, of kan het ook met wat minder? Hoe onoverkomelijk is het probleem van die pandemie?

Die vragen kun je ook stellen bij het verhaal van de bruiloft te Kana. Wat het nu echt zo erg dat de wijn op een gegeven moment op was? Wat stelde dat probleem nu eigenlijk voor?

Oké, de wijn was op, maar ze hadden elkaar toch nog? Ook de gasten mochten gewoon allemaal blijven, hoor. Er was geen avondklok, ze hoefden geen mondkapje, geen anderhalve meter... Met een glaasje water kun je toch ook vrolijk zijn? Allemaal de Bob!

Toch wordt dit verhaal in het evangelie naar Johannes verteld, als hét wonderteken waarmee Jezus zijn grootheid toonde. Jezus veranderde water in wijn. Volgens Johannes kun je daarin de essentie zien van wat Jezus kwam doen. Dit raakt, volgens Johannes, aan de kern van het evangelie.

Jezus zorgde dat ze op die bruiloft weer konden doorgaan met drinken. Zes grote watervaten vol wijn! Daar kon het hele dorp nog een week lang van doorzuipen. Daarmee gaf Jezus zijn visitekaartje af!

Je vraagt je af of hij niet iets beters te doen dan dit. Is dit niet al te laag-bij-de-gronds? Moeten wij - in onze lockdown, met onze lege kerk - in dit ordinaire gebaar de essentie van het evangelie en de grootheid van Christus zien?

Het is geweldige reclame voor de horeca! Maar wat moeten wij in de kerk er mee? Juist nu, nu we schaarste ervaren. Schaarste aan vreugde en samen zijn.

We gaan straks avondmaal vieren, allemaal in ons eentje. Ieder met een bordje op schoot voor het scherm, met een bekertje en een stukje brood. Armoediger kan toch niet?

Wat zegt dit verhaal óns in onze huidige situatie?

Wij kunnen het gevoel hebben dat ons iets wordt ontnomen. Alle leuke dingen worden ons afgepakt. We mogen niet naar de kroeg, niet naar festivals, zelfs niet naar musea of concerten – niet naar de kerk. De vreugde in het leven wordt ons niet gegund. Het is niet helemaal duidelijk door wie niet - maar meestal krijgt de regering de schuld.

Die regering kan er ook niet veel aan doen - maar toch hebben we het gevoel dat ons onrecht wordt aangedaan als we niet kunnen doen wat wij willen en niet het leven kunnen vieren.

Wat wilde Jezus óns laten zien met die zes grote vaten vol wijn?

Het helpt misschien als je de symboliek in het verhaal herkent. Want het zit vol met verwijzingen naar andere verhalen. Bijvoorbeeld, naar het verhaal van de schepping, in Genesis.

Er staan 'zes stenen watervaten'. In zes dagen schiep God de hemel en de aarde - volgens Genesis 1. Op de zesde dag schiep God, als laatste, de mens:

'God schiep de mens naar zijn evenbeeld: mannelijk en vrouwelijk schiep Hij de mensen en God zegende hen'. God schiep de mens als een bruidspaar!

Jezus deed dit wonderteken 'op de derde dag' – zo begint het verhaal. Er wordt niet verteld op welke derde dag. Maar in de Bijbel gebeurt er op de derde dag altijd iets bijzonders.

Volgens het scheppingsverhaal uit Genesis 1, maakte God op de derde dag scheiding tussen het water en het land. Het land viel droog zodat er planten en bomen konden groeien. Het water vinden we terug in die zes stenen vaten. Het land met die planten zie je terug in de wijn. Want voor wijn heb je druiven nodig die groeien aan wijnranken.

Zo kun je in die zes vaten vol wijn Gods schepping zien. Jezus schiept een nieuwe werkelijkheid – dat is wat hij laat zien.

Volgens het scheppingsverhaal kon God op de zevende dag rusten. Op de zevende dag – de Sabbat - kon het feest van de Schepper beginnen! De eeuwige Sabbat, het grote bruiloftsfeest – dat zijn Bijbelse beelden voor het koninkrijk van God, of voor het eeuwige leven.

Maar ook dat zijn eigenlijk beelden. Wij weten niet precies wat het is – we kunnen er alleen een beeld van vormen. Maar we hebben allemaal wel een vermoeden van wat het moet zijn.

Die nieuwe schepping die met Jezus begint – die is vol vreugde en vol liefde, vol vrede en vol vruchtbaarheid. Die volmaakt!

Het is ook duidelijk dat het nog niet zover is. De wereld zoals die nú is... dat is geen feest. De mensheid leeft niet in harmonie – om het zachtjes te zeggen. Dat werk van God – die schepping – is nog niet klaar.

Maar toch... die nieuwe wereld is ook niet ver weg. Het is zélf zo, dat we die direct zouden herkennen als we er een glimpje van zouden zien.

Dat komt door wat Jezus heeft laten zien op de láátste derde dag van het evangelie. Die derde dag die op de eerste dag van de week viel. Gerekend vanaf Goede Vrijdag – ofwel vanaf de laatste zesde dag.

Op die dag stond Jezus op – als een Bruidegom.

Maria herkende hem eerst niet, zij dacht dat hij de tuinman was – de Schepper! En dat was ook zo, in zekere zin. Maar toen hij haar naam noemde – 'Maria' – herkende zij hem.

Op die bruiloft in Kana had Jezus een glimpje laten zien van wie hij was. Op de dag van Pasen verscheen hij in volle glorie. Het teken verwijst naar de onweerstaanbare liefde van God.

Jezus heeft als de hemelse Bruidegom die liefde verklaard - aan ordinaire mensen in een dorpje als Kana, aan een vrouw met twijfelachtige reputatie als Maria Magdalena, en ook aan mensen zoals wij, met ons bordje op schoot voor een scherpje.

In dat simpele teken van brood en wijn laat hij óns een glimpje zien van zichzelf. En in één beweging vraagt hij ons ten huwelijk, als een Bruidegom zijn bruid:

'Kom er maar bij', zegt hij, 'de nieuwe wereld is dichterbij dan je denkt, de tafel staat klaar. Het feest kan beginnen als jij er bent.'

In de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.